

روزی است که زمین پدید آمده است/ روز تولد دو پیامبر/ نظر میرداماد در رساله ایام

روز بیست و پنجم ذی القعدة، هم زمان با دحوالارض یعنی گسترش یافتن زمین است. در شب این روز نیز بر اساس روایتی از امام رضا(ع) حضرت ابراهیم و حضرت عیسی به دنیا آمده اند.

روز بیست و پنجم ذی القعدة، هم زمان با دحوالارض یعنی گسترش یافتن زمین است. در شب این روز نیز بر اساس روایتی از امام رضا(ع) حضرت ابراهیم و حضرت عیسی به دنیا آمده اند. همچنین این روز به عنوان روز قیام امام زمان مهدی موعود(عج) معرفی شده است. به گزارش خبرآنلاین، در کتاب روایی و حدیثی ذیل اعمال روز بیست و پنجم ماه ذی القعدة آمده است:

"بیست و پنجم شب دَحْوُالْأَرْضِ است (یعنی پهن شدن زمین از زیر خانه کعبه بر روی آب) و از لیالی شریفه است که رحمت خدا در آن نازل می شود و قیام به عبادت در آن اجر بسیار دارد و از حَسَن بن علی وَشّا روایت است که گفت من کودک بودم که با پدرم در خدمت امام رضا علیه السلام شام خوردیم در شب بیست و پنجم ماه ذی القعدة پس فرمود که امشب حضرت ابراهیم علیه السلام و حضرت عیسی علیه السلام متولد شده اند و زمین از زیر کعبه پهن شده است پس هر که روزش را روزه بدارد چنان است که شصت ماه را روزه داشته باشد."

روایاتی درباره قیام حضرت مهدی در این روز

در روایت دیگر است که فرمود در این روز حضرت قائم علیه السلام قیام خواهد نمود روز بیست و پنجم روز دحوالارض است و یکی از آن چهار روز است که در تمام سال به فضیلت روزه ممتاز است و در روایتی روزه اش مثل روزه هفتاد سال است و در روایت دیگر کفاره هفتاد سالست و هر که این روز را روزه بدارد و شبش را به عبات بسر آورد از برای او عبادت صد سال نوشته شود و از برای روزه دار این روز هر چه در میان آسمان و زمین است استغفار کند و این روزی است که رحمت خدا در آن منتشر گردیده و از برای عبادت و اجتماع به ذکر خدا در این روز اجر بسیاریست و از برای این روز به غیر از روزه و عبادت و ذکر خدا و غسل دُو عمل وارد است.

نظر میرداماد در رساله ایام

و بدانکه میرداماد رَحْمَهُلَّلهُ در رساله اربعه ایام خود در بیان اعمال روز دَحْوُالْأَرْضِ فرموده که زیارت حضرت امام رضا علیه السلام در این روز افضل اعمال مستحبّه و آداب مَسْئُونَه است و همچنین زیارت آن حضرت در روز اوّل ماه رجب الفرد نیز به غایت مؤ کد و مَحْتَوْتُ عَلَیْهِ است روز آخر ماه سنه دویست و بیست بنابر مشهور حضرت امام محمد تقی علیه السلام به زهر معتصم در بغداد شهید شد و این بعد از دو سال و نیم تقریباً از فوت مامون گذشته بود چنانکه خود آن جناب میفرمود الْقَرْجُ بَعْدَ الْمَاءِ مُونِ بَثْلَتَيْنِ شَهْرًا و این کلمه مُشْعِر است بر آنکه آن حضرت از سوء معاشرت ماءمون در کمال اذیت و صدمه بود که مرگ خود را قَرْج و گشایش خود تعبیر نموده چنانکه پدر بزرگوارش حضرت امام رضا علیه السلام در زمان ولایتعهد خود نیز چنین بوده و در هر جمعه که از مسجد جامع مراجعت می فرمود به همان حالی که عرق دار و غبارآلوده بود دستها را به درگاه الهی بلند می کرد و می گفت اِلَهِی اگر قَرْج و گشایش امر من در مرگ من است پس همین ساعت در مرگ من تعجیل فرما و پیوسته در غم و غصّه بود تا از دنیا رحلت فرمود و حضرت امام محمّد تقی علیه السلام در وقتی که وفات کرد از سنّ شریفش بیست و پنج سال و چند ماهی گذشته بود قبر شریفش در بقعه مبارکه کاظمیه در پشت سر جدّ بزرگوارش حضرت امام موسی علیه السلام واقع است. »

/